

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **S. K.**, zastoupena JUDr. Bedřichem Hájkem, advokátem se sídlem Boženy Němcové 70, Kadaň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2017, sp. zn. SZ/MPSV-2017/110740-916, č. j. MPSV-2017/112073-916, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 12. 2017, č. j. 78 Ad 19/2017 – 29, o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2017, č. j. MPSV-2017/112073-916, bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Most (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 21. 4. 2017, č. j. 81554/2017/MOS („prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo dle zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, rozhodnuto o zvýšení doplatku na bydlení žalobkyni z 189 Kč na 3.394 Kč měsíčně od 1. 2. 2017, kdy změna spočívala v nahrazení slov ve výroku prvostupňového rozhodnutí „zvýšit z 189 Kč“ za slova „zvýšit z 1.044 Kč“. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 29. 12. 2017, č. j. 78 Ad 19/2017 - 29, zrušil obě výše uvedená rozhodnutí. V odůvodnění rozsudku konstatoval, že správní orgány v rozhodnutích nesprávně a nedostatečně zdůvodnily výši dávky doplatku na bydlení, neboť uvedly toliko výši přiznané částky, aniž by současně vyplývalo, jakou metodikou k částce dospěly a z jakých vstupních dat vycházely. Krajský soud správní orgány zavázal, aby v dalším řízení řádně odůvodnily, na základě jakých vstupních údajů a jakým mechanismem stanovily výši prokazatelně nezbytné spotřeby elektřiny a plynu žalobkyně ve vztahu k soudem poukazovaným nedostatkům.

[3] Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (stěžovatel) kasační stížností, v níž zároveň požádal o přiznání odkladného účinku. Odůvodnil jej tím, že v současné době není schopen dostát podmínkám uvedeným krajským soudem tak, aby rozhodnutí o přiznání doplatku na bydlení v řízení před tímto soudem obstálo. Dále poznamenal, že má doplnit odůvodnění rozhodnutí a podklady do správního spisu, i nadále však bude respektovat výši záloh na spotřebu

energií vyhodnocenou aplikačním programem pro výpočet dávek hmotné nouze. Přiznáním odkladného účinku tedy podle názoru stěžovatele nevznikne žalobkyni žádná finanční újma. Žalobkyně s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasí.

[3] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s., který se přiměřeně užije i v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud usnesením přizná kasační stížnosti odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že v jeho případě nejsou tyto podmínky naplněny.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by nasvědčovaly možnosti vzniku nepoměrně větší újmy oproti jiným osobám. Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že povinnost správního orgánu rozhodnout v souladu s právním názorem krajského soudu vysloveným v rušícím rozsudku nemůže být sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS). Tvrzení stěžovatele o neschopnosti dostát podmínkám v rozsudku krajského soudu jsou obecná a nevypovídají nic o tom, v čem konkrétně má jeho újma spočívat. Jak již Nejvyšší správní soud mnohokrát uvedl, povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatel. Vylicení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 10 Ads 313/2016 - 27, bod 6). Nejvyšší správní soud přizná odkladný účinek pouze v ojedinělých případech, ve kterých by okamžitý výkon soudního rozhodnutí mohl mít závažné důsledky. O takovou mimořádnou situaci se v nyní posuzované věci nejedná, resp. stěžovatel nic takového netvrdil.

[5] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neprokázal existenci nepoměrně větší újmy, Nejvyšší správní soud se již nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti bylo v rozporu s veřejným zájmem (srov. bod [3]).

[6] Nejvyšší správní soud proto nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. Tím však nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2018

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu